

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 marca 2023 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **P. T.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 16 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 75/20,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 3 października 2016 r., sygn. akt XVIII K 57/16,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 października 2016 r. (sygn. akt XVIII K 57/16) P. T. został uznany winnym czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat oraz karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 100 zł każda. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 lutego 2022 r. (sygn. akt II Aka 75/20) wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi „*naruszenie prawa, a mianowicie art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez uczestnictwo w składzie orzekającym SSA K.C. występującej w sprawie w charakterze sędziego sprawozdawcy oraz SSA P.F., a będących osobami powołanymi na urząd sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...] na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.3) wobec których, ze względu na niezgodność regulacji normatywnej stanowiącej podstawę uzyskania nominacji sędziowskiej z powołanymi powyżej normami konstytucyjnymi oraz konwencyjnymi w zakresie niezagwarantowania należytego standardu niezawisłości sędziowskiej, zachodzi fundamentalna nieprawidłowość procesu powołania na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w [...], co w konsekwencji podważa prawo do rozpoznania sprawy przez sąd ustanowiony ustawą, na gruncie przepisów kodeksu postępowania karnego - prawidłowo obsadzony, co w konsekwencji doprowadziło do bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.*”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej okazał się bezzasadny. Całość uzasadnienia kasacji sprowadza się do przytoczenia wybranego, dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także sądów europejskich dotyczącego zagadnienia prawidłowej obsady sądu w kontekście m.in. reformy Krajowej Rady Sądownictwa ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

Analiza akt sprawy oraz uchwał KRS nie pozwala na wysnucie wniosku, jakoby zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22) brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że należy wykazać in concreto, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem danego sędziego do sądu, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd w składzie którego zasiada taki sędzia jest sądem nienależycie obsadzonym. Jak wynika z dokumentów, kwestia powołania sędziów orzekających w sprawie nie wskazuje na zaistnienie takich wad, które powodowałyby konieczność uznania, że w istocie w tej konkretnej sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Zwłaszcza, że w tym zakresie poszerzonej argumentacji nie przedstawił sam skarżący, pozostając na bardzo ogólnych twierdzeniach, bez powiązania ze sprawą. Poprzestał jedynie na obszernej rekapitulacji relewantnego orzecznictwa trybunałów międzynarodowych oraz Sądu Najwyższego w zakresie kryteriów oceny spełnienia przez sąd wymogu niezależności. Nie wskazał żadnych okoliczności, które in concreto prowadziłyby do potwierdzenia się sygnalizowanych przez niego obaw w odniesieniu do niezawisłości członków składu Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie.

Powyższe rozstrzygnięcie nie oznacza jednak, że kwestia ta w odniesieniu do obojga sędziów zostaje przesądzona ostatecznie. Kryteria oceny prawidłowej obsady sądów, które były prezentowane w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego z natury mają charakter zmienny i zależą od ilości oraz jakości uzyskanych informacji związanych z procesem nominacyjnym, decyzją co do startowania w konkursie przed organem o niekonstytucyjnym charakterze, czy też postępowaniem sędziego już po otrzymaniu nominacji w takiej wadliwej procedurze. Zagadnienia te mogą w przyszłości prowadzić do in concreto odmiennych ocen niż w niniejszej sprawie.

Należało zatem orzec jak w sentencji.

ał